

ня, зокрема враховуючи той факт, що саме перцептивний бік спілкування містить відповідні емоційні та особистісні складові.

Відомо, що виховання – двобічний процес, в якому відбувається активна взаємодія між тим, хто виховує, та тими, кого виховують. В результаті такої взаємодії вихованець змінює своє розуміння світу, ставлення до людей та самого себе. Самі по собі такі зміни, звичайно, не відбудуться. Очікувані зміни можуть мати місце лише як результат спеціально організованих дій з боку викладача.

Викладач у процесі педагогічного спілкування постає у ролі вихователя та виконує цілу низку відповідних дій:

- передає досвід, накопичений людством;
- знайомить із світом загальної культури;
- стимулює процеси самовиховання та самовдосконалення;
- допомагає знайти вихід із складних життєвих ситуацій;
- формує мотиви вивчення своєї дисципліни.

Вихованець, у свою чергу:

- підвищує рівень загальної культури;
- навчається відповідним формам спілкування та поведінки;
- опановує свою майбутню професію.

Саме тому особистість викладача у процесі педагогічного спілкування вже сама по собі має нести відповідну виховну функцію. Така особистість має розглядатися як зразок ставлення до людей та світу, як взірець, що може бути взятий вихованцями за приклад.

Виховний аспект у процесі педагогічного спілкування, на нашу думку, може бути реалізованим за умов урахування ролі та значення перцептивного змісту спілкування та ролі особистості викладача як його професійного знаряддя. Від того, як викладач володіє цим знаряддям, значною мірою залежить очікувана мета процесу виховання – наявність відповідних змін у відповідній людині як результат спеціально організованих виховних дій.

ИССЛЕДОВАНИЕ СПЕЦИФИКИ СОЦИОЛОГИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ

Е.Ю. ИСАЕВА, канд. социол. наук, доцент

Российская академия народного хозяйства и государственной службы при Президенте Российской Федерации

Социологическая культура представляет собой сложнейший феномен духовной жизни социума, без которого современное общество не может эф-

фективно существовать и функционировать. Данный факт отмечали еще античные мыслители, стремившиеся открыть тайные пружины, управляющие одновременно глобальными социальными процессами и движением основ человеческой души.

Умение изучать, интуитивно чувствовать причины и перспективы происходящих в общественной жизнедеятельности процессов - важнейший элемент социологической культуры личности. Причем такая культура зависит и от уровня организации общества, что ставит важные задачи и социологического исследования специфики социологической культуры на микро- и макроуровнях социальной структуры.

За последние несколько десятилетий в период бурного развития и постоянного усложнения современного общества в российском государстве проводились самые различные политические, экономические, социальные реформы, которые кардинально меняли мировоззренческие и ценностные установки, что прямо отразилось и в самой постановке вопроса о субъекте современного социального прогресса. Объективные требования к повышению социологической культуры человека при этом очевидны.

Все это подразумевает поиск эффективных методов изучения социологической культуры на всех возможных уровнях ее существования: уровень социологической культуры отдельной личности, молодежи, социологов, профессиональных элит, институциональный уровень, интегральный уровень (макроуровень) развития социологической культуры.

Сейчас становится все более важным вопрос о мере духовности как черте идеала личности, при этом стоит отметить, что в периоды недавнего нестабильного социального развития российского государства проблемы выработки и освоения идеала личности были просто неактуальны. Социологическая культура вполне может быть принята одним из критериев духовного становления и воспитания.

Кроме того, распространение массовой культуры и, как следствие этого, зарождение нового типа личности - «массового человека» прямо подразумевает развитие социологической культуры как способа оценки его жизнеспособности и перспектив. Тем не менее, в настоящее время социологическую культуру вполне можно рассматривать как фактор развития личности, как необходимую предпосылку и условие ее эффективного становления и развития в обществе.

Слабость социологической культуры сегодня очевидна, ей нередко противостоит своеобразное и достаточно упрощенное отношение к социологии. Подчас полагают, что для получения эффективного результата достаточно лишь прагматично использовать известные методики, якобы принося-

щие функциональный результат. Это глубокое заблуждение, ведущее к дискредитации социологии.

Логика самого научного знания ставит вопрос об изучении не только общества в целом, но и отдельного человека в частности. Это позволит лучше понять действия, поступки людей и мотивы их деятельности и, в этом смысле, вопросы о социологической культуре – это вопросы о духовных основах (рациональных или иррациональных) компромиссов между цивилизациями. Все выше изложенное, показывает противоречие между актуальностью проблематики и фактическим уровнем ее разработанности.

ДОСЛІДНИЦЬКА РОБОТА – ЗАПОРУКА ВИХОВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ ПРОМИСЛОВОГО КВІТНИЦТВА

Л.В. ЙОЛКІНА, викладач

*Житлово-комунальний технікум Харківського національного університету
міського господарства імені О.М.Бекетова*

Циклова комісія спеціальності «Промислове квітництво» – структурний навчально-методичний підрозділ, що проводить виховну, навчальну та методичну роботу з підготовки молодшого спеціаліста.

Одним із напрямків роботи з виховання компетентного фахівця є залучення студентів до проведення дослідницьких робіт, що сприяє всебічному розвитку особистості. В навчанні потрібна діяльність, яка пов'язана з виявленням життєво-практичних значень знань.

Одержати міцні знання можна лише оперуючи ними, використовуючи їх у власних діях. Для цього запроваджується інноваційна модель навчання з використанням дослідницького, творчого, експериментального потенціалу як основи підготовки фахівців.

Дослідницька діяльність забезпечує вирішення таких основних завдань: формування наукового світогляду, оволодіння методологією і методами наукового дослідження; досягнення великого професіоналізму; розвиток ініціативності; розвиток творчого мислення; здатність застосовувати теоретичні знання у своїй практичній роботі; постійне оновлення своїх знань.

Одним із напрямків роботи викладачів комісії є проведення науково-дослідної роботи, що дає змогу викладачеві підвищувати якість підготовки фахівці, свій фаховий рівень працювати творчо, з ініціативою, слідкувати за проблемами своєї галузі та активно включатися в їх вирішення.

Етапи організації і проведення дослідницької роботи: